

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Lapertas, a.s.**
sídlem Vídeňská 183/124, Brno
zastoupen advokátkou JUDr. Zdeňkou Jedličkovou
sídlem Bašty 413/2, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2019, č. j. 4024/19/5300-21442-711359

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 12. 2. 2015 byla u žalobce za zdaňovací období měsíce listopadu 2014 zahájena daňová kontrola daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) na dosud nevyměřenou daň v rozsahu všech přijatých plnění. V rámci daňové kontroly prováděné Finančním úřadem pro

Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně nebo finanční úřad“) tento dospěl k závěru o nemožnosti uznat odpočet DPH z různých plnění. Důvodem bylo neprokázání přijatých zdanitelných plnění v rámci své ekonomické činnosti. Konkrétně se mj. jednalo o přijaté zdanitelné plnění (pořízení pohonných hmot za období měsíců července 2014 a října 2014) od dodavatele CCS Česká společnost pro platební karty, s.r.o. (dále jen „CCS“), a dále o přijaté zdanitelné plnění (poskytnutí právních služeb dle dohody) od dodavatele Mgr. F. L. Vzhledem k tomu, že žalobce neprokázal oprávněnost nároku na odpočet daně dle ust. § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o DPH“), vyměřil mu finanční úřad platebním výměrem ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2336089/17/3002-50526-706630, daň z přidané hodnoty za předmětné zdaňovací období ve výši 43 456 Kč. Žalobce vůči němu podal odvolání, na základě něhož žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví změnil částečně platební výměr v některých řádcích a to tak, že vyměřenou daň snížil na 41 146 Kč. V ostatním rozhodnutí správce daně potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť spočívá na nesprávném zjištění skutečností potřebných pro správu daně a jejich nesprávném hodnocení. Napadené rozhodnutí bylo vydáno procesně nezákonným postupem, při kterém byly porušeny základní zásady daňového řízení. Jedná se zejména o zásadu přiměřenosti, přičemž pro prokazování skutečností ze strany daňových subjektů musí existovat limity. Správní orgány opakovaně vznášejí pochybnosti, aniž by se vypořádaly s předloženými důkazními prostředky, jsou vznášeny další nekonkrétní pochybnosti, důsledkem čehož je reálné znemožnění žalobce prokázat svá tvrzení.
3. K nákupu pohonných hmot od CCS žalobce uvedl, že správce daně neprokázal existenci vážných a důvodných pochyb o použití předmětných přijatých zdanitelných plnění k ekonomické činnosti, přičemž své úvahy vystavěl na minoritních formálních nesrovnalostech v knihách jízd. Soustředil se přitom i na doklady minimálních hodnot. Vznik a existence chyb v jakékoli evidenci je dle žalobce zcela obvyklý jev, maximalizace administrativních činností pouze za účelem opatření důkazů pro daňové účely by vedla ke zcela nesmyslnému vynakládání výdajů. Prvotně je však třeba kontrolovat využití vozidel z hlediska dosažení žalobcových obchodních cílů (správa nemovitostí). Zaměstnanci využívají vozidla na základě pokynu vedoucího zaměstnance a ten také kontroluje splnění zadaného úkolu, v souvislosti s tím je zkontrolováno též použití vozidla užitého k plnění úkolu, což je dle žalobce dostačující. Požadavek podrobného vedení knih jízd s vyplňováním konkrétních detailů pracovních cest by byl v rozporu se zásadou zákazu nadměrného zatěžování. Smyslem nemůže být prokazování každé konkrétní relativně podružné jednotlivosti. Žalovaný však takové podrobné vedení evidence, které nemá pro žalobce z ekonomického hlediska žádný smysl a sloužila by výhradně jen pro potřeby prokázání výdajů v daňovém řízení, nesmyslně vyžaduje. Tím porušuje zásady přiměřenosti a ekonomie daňového procesu. To vnáší do systému správy daní buď extrémní nejistotu (neschopnost správci daně cokoliv prokázat), nebo extrémní zatížení (dokumentace veškeré činnosti). Pro prokazování ze strany daňových subjektů přitom musí existovat limity. Požadavek absolutně přesného vedení evidencí s vyloučením možnosti lidské chyby, není akceptovatelný.

4. Ve věci poskytnutí právních služeb Mgr. F. L. žalobce uvedl, že nebyl nijak informován o výzvě finančního úřadu, nemohl tedy Mgr. L. zprostit mlčenlivosti. Dále poukázal, že je zjevné, že by v případě provedení důkazního prostředku – svědecké výpovědi, Mgr. L. mlčenlivosti zprostil, jinak by jeho návrh na provedení tohoto důkazního prostředku byl naprosto nesmyslný. Žalovaný se však s odkazem na skutečnost, že Mgr. L. je vázán zákonnou mlčenlivostí a formální důvody, aniž by byl žalobce jakkoli vyzván k doplnění svého návrhu, s postupem finančního úřadu ztotožnil, přičemž předjímal jednání žalobce (že jej mlčenlivosti nezburví). Správní orgány tedy neprovedly bez řádného odůvodnění, resp. pouze z formálních důvodů důkazní prostředek, který žalobce navrhnul, a tím mu znemožnily prokázat svá tvrzení.
5. Závěrem žalobce znovu namítal porušení základních zásad daňového řízení. Opakovaně vznášené požadavky na prokazování a požadavky na prokázání nároku na odpočet ve zcela bagatelních částkách, jsou nezpochybnitelným porušením zásady ekonomie daňového procesu i zásady přiměřeného zatěžování daňového subjektu. V takovém případě totiž jen náklady na zpracování pouhého návrhu důkazních prostředků převyšují žalobcem požadovaný nárok na odpočet daně. Lze dojít k nezpochybnitelnému závěru, že žalobce by musel vynaložit za každý výsledek alespoň 4 000 Kč, aby prokázal nárok na odpočet mnohdy v řádu stokorun.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout, jelikož vznesené námitky považuje za nedůvodné. Odkazuje na napadené rozhodnutí a argumentuje ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Replika žalobce

7. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného poukázal na neúnosnou administrativní zátěž a finanční náročnost způsobené velkým množstvím daňových kontrol ze strany finančního úřadu, které negativně ovlivnily jeho provoz. Žalobce dále setrval na své žalobní argumentaci a na návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí.

V. Jednání před krajským soudem

8. Ve věci proběhlo před soudem dne 31. 3. 2021 na žádost žalobce ústní jednání. V rámci něj účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích a žádné důkazy nad rámec správního spisu nenavrhli. Zástupkyně žalobce zdůraznila, že v případě zdanitelného plnění od Mgr. L. nemohly správci daně vzniknout pochybnosti, neboť žalobce může využít právních služeb vícero advokátů.

VI. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou.
10. Soud vycházel při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

11. Z hlediska skutkových souvislostí soud podotýká, že se již věcně zabýval 6 žalobami, jež se týkaly žalobcových odpočtů DPH za jiná zdaňovací období. Soud ve všech případech žalobu zamítl, neboť se neztotožnil s žalobcovými námitkami proti postupu a závěrům daňové správy (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2019 č. j. 30 Af 64/2017-61, ze dne 20. 11. 2019, č. j. 30 Af 74/2017-56, dále ze dne 16. 12. 2020 č. j. 30 Af 66/2018-57, ze dne 28. 1. 2021, č. j. 30 Af 99/2018-44, ze dne 7. 1. 2021 ve věci č. j. 30 Af 113/2018-52 a ze dne 18. 2. 2021, č. j. 30 Af 23/2018-51). Tak je tomu i v tomto případě, ostatně i žalobní argumentace je zčásti obdobná.
12. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce doložil formálně správné primární daňové doklady. V rámci daňové kontroly však finančnímu úřadu vznikly pochybnosti ohledně správnosti a úplnosti předložených dokladů ve smyslu ust. § 72 odst. 1 ZDPH, a sice zda přijatá plnění byla použita pro účely uskutečňování zdanitelného plnění, tj. pro ekonomickou činnost žalobce. Své pochybnosti finanční úřad vyjádřil jak ve Výzvě k prokázání skutečností ze dne 25. 5. 2016, tak i v Seznámení s výsledkem kontrolního zjištění na dani z přidané hodnoty ze dne 16. 2. 2017 (a následně je podrobně popsal též ve zprávě o daňové kontrole ze dne 27. 4. 2017). Tím došlo k přenesení důkazního břemene na žalobce.
13. K plnění od dodavatele CCS žalobce předložil pouze vyplněné knihy jízd firemních vozidel s rozdělením podle jejich RZ. Žalovaný měl z daňových kontrol za jiná zdaňovací období k dispozici dále i informace z místních šetření a rozpis tankování od dodavatele CCS. Co se týče knih jízd, je v nich vždy kromě data jízdy uveden čas, odkud, kam, důvod, kolik kilometrů bylo ujetu služebně a kolik soukromě (u soukromých jízd vždy uvedeno 0 km) a počáteční a konečný stav tachometru. V položkách odkud a kam je zaznamenán vždy název obce počátku a konce cesty. Žalovaný nicméně v těchto dokladech shledal rozpory, a proto též knihy jízd za měsíce červenec 2014 a říjen 2014 vyhodnotil jako neprůkazné nikoliv z důvodu jejich nedostatečné detailnosti, ale zejména z důvodu všech nesrovnalostí, které podrobně vysvětlil v bodech 16 až 18 napadeného rozhodnutí, především s odkazem na zprávu o daňové kontrole (str. 9 až 13 a 18 až 22). Z knih jízd například vyplývalo, že řada jízd probíhala mimo pracovní dobu jednotlivých zaměstnanců, přičemž i důvod jízdy v porovnání s časovým údajem se jevil jako pochybný (kontrola nemovitostí mezi půlnocí a 3. hodinou ranní). Rovněž vyplynulo, že k načerpání pohonných hmot podle rozpisu tankování od dodavatele mělo dojít mimo dobu nebo mimo trasu uváděnou v knize jízd. V knihách jízd za většinu měsíců přitom nebylo čerpání pohonných hmot vůbec evidováno. Tyto vzniklé pochybnosti pramenící z rozporů zjištěných právě i dalšími daňovými kontrolami v knize jízd žalobce za jiné měsíce téhož roku, umocnila dále celá řada případů, kdy stavy tachometrů jednotlivých vozidel zaznamenaných v knihách jízd neodpovídaly skutečným stavům tachometrů zjištěným finančním úřadem při místním šetření dne 10. 11. 2014, a to mnohdy o desítky kilometrů, v některých případech rozdíl činil dokonce 166, 242 nebo 245 km. V případě vozidla, s nímž žalobce potřeboval v době provádění místního šetření odjet, pak následně předložená kniha jízd neodpovídala knize předložené před jeho odjezdem při místním šetření (některé dny a cesty chyběly a místo nich tam byly jiné cesty v jiný den a do jiných míst). U tohoto vozidla pak bylo v knize jízd za tento den 10. 11. 2014 uvedeno, že odjelo již v 8 h ráno z Brna do Liberce, ačkoliv místní šetření, při němž bylo vozidlo zkontrolováno a pořízena jeho fotodokumentace, bylo zahájeno až v 9 h. Krajský soud má za to, že s ohledem na množství a povahu těchto nesrovnalostí se rozhodně nejedná

o minoritní formální nesrovnalosti, jak se snaží tvrdit žalobce. Jde naopak o závažné nedostatky a pochybnosti správce daně jsou tak na místě.

14. Dle žalovaného žalobce evidoval důvody pracovních cest svých zaměstnanců velmi obecně a zjistil, že údaje o trase v řadě případů neumožňují kontrolu, zda uváděný počet najetých kilometrů odpovídá skutečnosti. I s tím se krajský soud plně ztotožňuje. Při nahlédnutí do knihy jízd nelze pominout, že žalobce používá jen několik zcela abstraktně formulovaných účelů užití služebního vozidla, a to „kontrola či prohlídka nemovitostí s klienty“, „návštěva daňového poradce či návštěva právníka“ a „údržba budovy“, v pár případech byla jako důvod uvedena jen obecně „služební či pracovní cesta“. Nic více není možné z knihy jízd zjistit. I kdyby vzal soud v úvahu, že správa nemovitostí zpravidla obnáší kontroly několika různých budov v rámci jedné jízdy, dalším podstatným rysem žalobcovy evidence jízd je fakt, že jako cíl trasy neuvádí konkrétní adresy (pouze města), takže cesty po Brně eviduje záznamem „Brno-Brno“, z něhož skutečně nelze vyčíst, jaká trasa měla být ujeta a ověřit tak správnost najetých kilometrů a skutečný důvod cesty. O všech těchto pochybnostech a nedostatcích předložených dokladů byl žalobce informován a byl vyzván k doložení dalších důkazů k prokázání, že předmětná plnění použil pro svou ekonomickou činnost. Žalobce však žádné další důkazy kromě knih jízd nepředložil (např. cestovní příkazy či příkazy k jízdě). Zcela rezignoval na upřesnění, jakých konkrétních nemovitostí se měla kontrola, prohlídka či údržba týkat, neidentifikoval ani klienty, s nimiž měl nemovitosti navštívit, ani osoby daňového poradce či právníka, které měl navštívit, nesdělil ani, co mělo být předmětem služebních cest. Kombinace těchto pár dostupných údajů, resp. jejich obecnosti, pak opravdu ztěžuje kontrolu žalobcových tvrzení o tom, že vozidla užíval výhradně pro svou ekonomickou činnost. Pokud i při takto obecném vedení jeho knihy jízd obsahují tolik různých nesrovnalostí, nelze podle krajského soudu hovořit pouze o běžně akceptovatelné lidské chybě.
15. Soud proto souhlasí s názorem žalovaného, že důvodné pochybnosti spočívají zejména v absenci relevantních důkazních prostředků, které by prokázaly naplnění podmínek uplatnění nároku na odpočet DPH a že v dané věci došlo k přenosu důkazního břemene zpět na žalobce. Žalovaný a finanční úřad jednoznačně prokázali existenci vážných a důvodných pochybností o použití předmětných přijatých zdanitelných plnění k ekonomické činnosti žalobce podle § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „d. ř.“). Žalobce však na výzvu adekvátně nereagoval (předložením knihy jízd za říjen 2014 pochybnosti nerozptýlil), v důsledku čehož neunesl na něm spočívající důkazní břemeno (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 2 Afs 9/2012-24).
16. Krajský soud tak k prvnímu žalobnímu bodu uzavírá, že požadavky finanční správy na obsahovou kvalitu dokladů předložených žalobcem nevnímá jako přemrštěné. Naopak, dokonce ani poměrně obecné údaje, které žalobce ve svých knihách jízd eviduje, nedokázal udržet koherentní a věrohodné. Správní orgány jejich podrobnou analýzou přesvědčily krajský soud o tom, že jde o doklady pro uplatnění nároku na odpočet DPH zcela nedostačující a neprůkazné. Skutkový stav tak žalovaný dostatečně zjistil a objasnil, jak požaduje judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013-79). Žalobce nesplnil požadavky zakotvené v § 92 odst. 3 a 4 d. ř.
17. K přijatému plnění od Mgr. F. L. žalobce nepředložil kromě samotných daňových dokladů, dle nichž měla být předmětem plnění „právní pomoc dle dohody“, žádné další důkazní prostředky. Žalobci pravidelně na základě smlouvy o poskytování právního

poradenství poskytuje právní služby JUDr. Z. J., za které žalobce hradí čtvrtletně paušální částku a pravidelně z tohoto plnění nárokuje odpočet DPH. Správce daně proto vyjádřil své pochybnosti ohledně tohoto plnění a vyzval žalobce ke sdělení, co bylo skutečným obsahem přijatého plnění, tedy k prokázání, že bylo využito k v rámci ekonomické činnosti žalobce, přičemž došlo k přenosu důkazního břemene. Žalobce, aniž by sdělil a doložil k dané věci cokoliv bližšího, navrhl pouze předvolat Mgr. L. jako svědka. Na základě výzvy finančního úřadu však Mgr. L. sdělil, že je jako advokát vázán dle § 21 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii mlčenlivostí, a proto není oprávněn požadované sdělení a písemnosti správci daně poskytnout. Předložil tak pouze daňové doklady shodující se s daňovými doklady předloženými žalobcem. Finanční úřad nepřistoupil k navrhovanému výsledku svědka.

18. Při posuzování, zda žalovaný odmítl provedení žalobcem navrhovaného důkazu svědeckou výpovědí Mgr. L. v souladu se zákonem, je podstatné zohlednit, jakou důkazní hodnotu měl navrhovaný výsledek pro doposud zjištěný skutkový stav mít, jinými slovy, co jím hodlal žalobce prokázat. Obecně správce daně přistoupí k provedení důkazu, může-li tento důkaz sloužit k prokázání skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně. Správce daně není vázán všemi důkazními návrhy daňového subjektu, nicméně pokud k provedení navrhovaného důkazu nepřistoupí, musí být zřejmé, jaké důvody jej k odmítnutí dokazování s ohledem na již zjištěný skutkový stav vedly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008 č. j. 8 Afs 81/2007-42).
19. Neakceptování důkazního návrhu lze založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno (viz např. náleze ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09).
20. Současně platí, že „[n]avrhuje-li v řízení účast třetí osoby daňový subjekt, je povinen současně s návrhem sdělit správci daně potřebné údaje o této třetí osobě a informaci o tom, které skutečnosti hodlá účastí této třetí osoby prokázat nebo vysvětlit, popřípadě jiný důvod účasti. Není-li návrhu vyhověno, správce daně o tom vyrozumí daňový subjekt s uvedením důvodu.“ (§ 92 odst. 6 daňového řádu).
21. V případě přijatého plnění od advokáta Mgr. L. jsou jedinými důkazními prostředky předložené daňové doklady, v nichž je sice jako odběratel uveden žalobce, pochybnosti mj. vzbuzuje uvedené identifikační číslo, které nepatří žalobci ale jinému subjektu, společnosti Atemona, s.r.o. Žádné další doklady žalobce ani po výzvě nepředložil. Nutno podotknout, že se finanční úřad i přes absenci snahy žalobce o vyvrácení předestřených pochybností, snažil zajistit potřebné důkazní prostředky, neboť vyzval Mgr. L. k poskytnutí údajů. Právě s ohledem na jeho sdělení, že není oprávněn poskytovat jakékoli informace týkající se předmětného plnění, jelikož je vázán mlčenlivostí, které jej může zbavit jen žalobce jako jeho klient, nepřistoupil správce daně k provedení jeho výsledku. Soud s tímto postupem souhlasí, neboť za daných okolností by totiž z takové výpovědi svědka, nebylo možné zjistit žádné skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně, jelikož svědek by s ohledem na mlčenlivost nemohl odpovídat na otázky vztahující se k předmětnému plnění (poskytnutí právních služeb dle dohody). Takový výsledek by neměl žádnou vypovídací

potenci, jelikož za těchto okolností není schopen ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost. Provedení takového důkazu by za situace, kdy Mgr. L. nebyl zbaven mlčenlivosti, bylo zcela zbytečným. Nevedlo by k žádným podstatným zjištěním. K tomu krajský soud uzavírá, že správní orgány dostaly požadavkům nastíněným v bodech 18 a 19 odůvodnění, neboť řádně uvedly důvody, pro které nebyl výslech svědka proveden.

22. Nutno připomenout, že o problému mlčenlivosti byl přítom žalobce informován již v Seznámení s výsledkem kontrolního zjištění na dani z přidané hodnoty ze dne 16. 2. 2017. Žalobce však stran tohoto správním orgánům ničeho nesdělil a vědom si povinnosti mlčenlivosti svědka jej této povinnosti nezbavil, ačkoliv to byl pouze on, kdo tak mohl učinit. Omezil se pouze na konstatování, že předmětem přijatých služeb bylo běžné nepravidelné právní poradenství a že nemusí využívat služby pouze jednoho advokáta. Soud souhlasí s žalobcem, že jistě může využívat služeb více advokátů, musí však vždy prokázat použití takových přijatých služeb pro účely uskutečňování zdanitelného plnění na výstupu, tj. pro svou ekonomickou činnost, což neprokázal. Rovněž ve zprávě o daňové kontrole ze dne 27. 4. 2017 byl žalobce informován, že s ohledem na mlčenlivost navrhovaného svědka je patrné, že by jeho výpovědi (viz str. 15 zprávy) správce daně potřebné důkazní prostředky nezískal. Soud navíc souhlasí se žalovaným, že žalobce ani ke svému návrhu na výslech neuvedl, jaké skutečnosti má svědek svou výpovědi prokázat (zvláště za situace je-li vázán mlčenlivostí). Vzhledem k uvedenému nelze proto souhlasit s žalobcem, že mu správní orgány znemožnily prokázat svá tvrzení a že on by jistě advokáta povinnosti mlčenlivosti zbavil. Byl to především sám žalobce, kdo v důsledku své procesní pasivity neunesl důkazní břemeno. Žalobce měl v průběhu daňového řízení dostatek prostoru ke sdělení a prokázání bližších informací ohledně poskytnutých služeb Mgr. L., jakož i ke zbavení Mgr. L. mlčenlivosti. V průběhu řízení před správcem daně ani v odvolacím řízení však k tomuto nepřistoupil, mlčenlivosti jej nezbavil a ani sám nic bližšího k předmětnému plnění neuvedl a ani nedoložil. Pouze žalobce byl oprávněn zbavit advokáta mlčenlivosti ve vztahu k plněním, která mu měl poskytnout. K této skutečnosti žalobce neuvedl nic konkrétního ani v odvolání, ani v podané žalobě. Pouze konstatoval, že předmětem přijatých služeb bylo běžné nepravidelné právní poradenství a že nemusí využívat služby pouze jednoho advokáta. Za této situace se soud ztotožňuje se žalovaným, že žalobce k návrhu výslechu svědka neuvedl, jaké skutečnosti měl svědek svou výpovědi prokázat, ani netvrdil, že by jeho výpověď mohla přinést konkrétní výsledky, neboť jej zbavil mlčenlivosti. Námitky žalobce tak soud považuje za nedůvodné.
23. Soud nepřisvědčil ani souhrnným námitkám žalobce ohledně porušení základních zásad daňového řízení. Míra obecnosti těchto žalobních námitek předurčuje míru obecnosti přezkumu napadeného rozhodnutí soudem, který se jimi mohl zabývat pouze v předestřené rozsahu, a proto na ně reaguje rovněž obecně. Soud nesouhlasí s námitkou bezdůvodného opakovaného vznášení nekonkrétních pochybností a požadování jejich odstranění ze strany správních orgánů. Po přezkoumání věci je zřejmé, že správce daně a žalovaný vyjadřovali zcela konkrétní pochybnosti ke konkrétním plněním. Žalobce na výzvu k prokázání skutečností adekvátně nereagoval (předložil jen knihu jízd za říjen 2014 a navrhl výslech svědka Mgr. L., přičemž jak s knihou jízd, tak s neprovedením svědecké výpovědi se správní orgány řádně vypořádaly a svůj postup zdůvodnily, jak soud rozebral výše). V postupu žalovaného proto soud neshledává porušení zásady přiměřenosti ani jiných zásad. Žalobce si tuto zásadu mylně vykládá tak, že finanční úřad má v souladu s touto zásadou přecházet rozpory v daňových evidencích a nepodrobovat doložené daňové doklady podrobné analýze. Tak tomu ovšem není. Rovněž postup správce daně,

který vymáhá i menší (z pohledu žalobce bagatelní částky), nelze označit za excesivní. Je totiž povinností správce daně postupovat při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy, přitom je jeho cílem správné zjištění a stanovení daní. Výše kontrolovaných či vymáhaných částek proto není pro jeho postup rozhodná. Úvahu, že v případě nižších částek by správce daně měl snížit rovněž požadavky na prokázání nároku na odpočet, soud odmítá. Ani v tomto případě tak námitka porušení zásady přiměřenosti a ekonomie řízení není důvodná.

24. Závěrem soud ohledně opakování daňových kontrol odkazuje na svůj dřívější rozsudek ze dne 16. 12. 2020, č. j. 30 Af 66/2018-57, ve kterém v bodě 11 odůvodnění uvedl, že správní orgány si v případě žalobce nepočínají nikterak excesivně, neboť se nejedná o kontroly opakované směřující k téže dani za totéž zdaňovací období. Zvýšenou pozornost daňové správy si žalobce vysloužil zjišťovanými nesrovnalostmi v daňových dokladech, které předkládal, nejedná se proto o bezdůvodnou předpojatost či účelový postup.

VII. Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu je nelze přiznat (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu